

РЕШЕНИЕ

№ 7450

гр. София, 06.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 14.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **317** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. Р. Й. от [населено място], подадена чрез адв. М. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП № 21-4332-006387/11.11.2021 г. - "прекратяване на регистрацията на МПС" с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца, издадена от „полицейски инспектор“ към СДВР, отдел „Пътна полиция“.

С доводи за незаконосъобразност, поради нарушение на материалния закон, жалбоподателят претендира отмяна на описаната заповед. Твърди, че отразената в нея фактическа обстановка не отговаря на действителната такава. Изтъкват се нарушения на контролните органи при извършване на проверката.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от процесуалния си представител, който поддържа жалбата и моли за отмяна на процесната заповед. Не претендира разноски.

Ответникът – Р. Б. Н. – „полицейски инспектор“ към СДВР, отдел „Пътна полиция“, чрез юрк. Д., в съдебно заседание и в депозирано писмено становище поддържа становище за неоснователност на жалбата. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 10.11.2021 г. полицейски служители от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР извършили проверка на лек автомобил „О. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от А. Р. Й. и негова собственост. Автомобилът се движел по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], като проверката е извършена на кръстовището на [улица] и [улица]. В хода на проверката водачът е тестван с техническо средство „Д. Тест 5000“ с № ARMF, проба № 031, извършена в 01.03 часа. Отчетен е бил положителен резултат за употреба на наркотично вещество – амфетамин. На водача е съставен АУАН сер. № 465123, като е издаден и талон за медицинско изследване № 080735. Впоследствие е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП, с която е прекратена регистрацията на МПС с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца. Същата е връчена на адресата ѝ на 20.12.2021 г.

Установява се също от данните по делото, че полицейските служители, извършили проверката, са придружили водача до ВМА, където последният дал кръв и урина за изследване.

Изготвена е съдебна токсикохимична експертиза рег. № И-1429/15.02.2022 г., като вещите лица са дали заключение, че в кръвта и урината на Й. не се установява наличие на алкохол или на упойващи вещества.

По делото е представено Постановление на Софийска районна прокуратура от 04.03.2022 г. за прекратяване на наказателното производство, водено за престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК, с което на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 НПК е прекратено досъдебното производство № ЗМ 2005/2021 г. по описа на Об РУ- СДВР, пр.пр. № 41896/2021 г. по описа на СРП.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 17 е приложена Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. /л.18/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 2 държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Процесната заповед е издадена от Р. Б. Н., който съгласно приложената на л. 21 Заповед № 513з-6324/17.08.2018 г. заема длъжността полицейски инспектор III степен в 01 група „Административнонаказателна дейност“ на 03 сектор „Административнонаказателно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 513з – 1618/26.02.2018 г. г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма – в заповедта са изложени фактическите и правни основания за налагането ѝ. Същата е мотивирана с конкретни прояви на жалбоподателя, които изпълват състава на административно нарушение, за което е съставен АУАН. Съобразно съдържането на акта съдът намира, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно фактите и обстоятелствата и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание. Упражнената компетентност е мотивирана от установяването, че жалбоподателят, като водач, е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Съдът обаче намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон и в противоречие с целта на закона.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка.

В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 10.11.2021 г. е управлявал лек автомобил „О. А.“ с рег. [рег.номер на МПС], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като при проверка с техническо средство „Д. Тест 5000“ с № ARMF, проба № 031, извършена в 01.03 часа, е бил отчетен положителен резултат за употреба на наркотично вещество – амфетамин.

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични

вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.). Съгласно чл. 3, ал. 1 и 2 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. Установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста (чл. 3а от Наредбата). При съставянето на акт за установяване на административно нарушение за установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване (чл. 6, ал. 4). В талона се отразява изборът на лицето дали установяването на концентрацията на алкохол в кръвта да се извърши с доказателствен анализатор, или с медицинско и химическо лабораторно изследване.

В случая показанията на техническото средство са били оспорени от жалбоподателя и е дадена кръвна проба и урина за химическо изследване, като същият е бил придружен от полицейските служители, констатирани нарушенията.

Извършената съдебна токсикохимична експертиза не е установила наличие на алкохол или на упойващи вещества, което е дало основание на сезирания по случая прокурор от СРП да прекрати наказателното производство по д.п. № 41896/2021 г., водено за престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК.

При наличието на кръвна проба законът предвижда именно резултатите от нея да са определящи - А. чл. 171, ал. 1, т. 1 б. „б“, посл. изр. ЗДвП.

В случая данните по делото установяват по категоричен начин, че жалбоподателят не е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози в деня на проверката.

В тежест на административния орган, издал оспорения акт, е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско изследване.

В обобщение съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна и като такава, подлежаща на отмяна.

От процесуалния представител на жалбоподателя не са претендирани разноски, поради което и съдът не присъжда такива.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП с № 21-4332-006387/11.11.2021 г., издадена от „полицейски инспектор“ към СДВР, отдел „Пътна полиция“.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: